

Perjantaina 18.3.2016

Hei Akse ja koko Titanic teoksen työryhmä,

olen Maria Hyökyvaara Dialogisen yleisötyömallin kehittäjä sekä Yhteisöteatteriryhmä Aikuiset naiset ja Petrin ohjaaja. Tulemme tekemään ryhmämme kanssa 15.4 klo 19 esitettävän Titanic teokseen yhteyteen katsojakokemuksestamme sekä -kysymyksistä koostuvan noin 15 min mittaisen vastateoksen. Katsojakokemuksista koostuva vastateoksemme esitetään heti teidän teoksen päätyttyä suuren näyttämön etuosassa rautaesiriipun edessä. Tämän jälkeen on vielä vuorossa yleisökeskustelu. Tarkoituksenamme on luoda mahdollisimman rehellinen, avoin ja rakkaudellinen esityksellinen dialogi siitä, mitä meidän katsojien läpi eilen, torstaina teostanne kokiessa kulki. Mikä kosketti? Mikä haastoi?

Koska kysymyksessä on valtakunnallinen SKR:n ja Helsingin kulttuurikeskuksen rahoittama hanke, jonka tarkoituksena on luoda uusi esittävän taiteen keinon käytävä dialogin muoto yleisön, taiteilijoiden sekä taidelaitosten välille, toivoisimme todella, että vastateoksemme tavoittasi myös teidät, teoksen tekijät. Eli kutsuna esitämme, että jos vain mahdollista niin heittäytyisitte kanssamme tähän ainutkertaiseen hetkeen, jossa teillä on mahdollista nähdä oman työnne jälki katsojakokemuksena, ikään kuin vastalahjana siitä, mitä me saimme eilen kanssanne kokea. Vastateoksemme on mahdollista nähdä myös vaihtoehtoisesti kenraaliharjoituksessamme suurella näyttämöllä ti 12.4 klo 15.

Haluan vielä lopuksi jakaa jotakin omasta katsojakokemuksestani torstai-illalta:

Itselleni esitys avautui jonkinlaisena individuaalina halujen sinfoniana. Todellisena kuvana tästä ajasta, mutta ei niinkään ulkoisin merkein vaan enemmänkin ihmisyyden sisäisin merkein ulkoisia merkkejä peilaten. Ajattelen, ruotsia puhumattomana ja vain niukalti ymmärtävänä, että puhe tässä esityksessä tarjosi juuri sen pintatason, mitä puhe nyt yleensäkin voi meille ihmisille tarjota, jonkinlaisen sosiaalisen liiman tason, järjen ja mielen tason. Puheen peittämä tai alleen jättämä todellisuus taas avautui upeasti ääni-, video-, -lavastus ja puvustustoteutuksen kautta yhteistyössä.

Tyhjyyttä. Halujen ristiriitaisuutta. Kumuavaa ja kaikuva elämän häilyvyyden ja jatkuvan muutoksen pelkoa. Ihmisen pienuus jättiläismaisten rakenteiden äärellä, Svenskanin äärellä. Sitä, että emme voi hallita mitään. Emme ole mitään ja kuitenkin olemme ja aina tahtoisimme enemmän. Ja mitä näyttämökuvia. Ah! Sielu lepäsi varsinkin toisen puoliajan näyttämöllisten kuvien aikana. Se oli kuin loputonta tikkunekun imemistä.

Rakastuin lasiakvaarioon uponneeseen teatterin johtajaan. Korjaan, (yskös) rakastuin kokonaiskuvaan, jossa myös lasiakvaarioon uponnut teatterin johtaja kellui painottomana. Rakastuin halujen ristiaallokkoon. Siihen rehellisyyteen minä ihmisyyden työryhmänä koette, näette ja miten sen meille välititte. Tai ainakin miten se minulle katsojana aukesi. Rakastuin juuri chakraan ja kundaliini energiaan ja sormeen, tai sormiin anaalissa. Todella. (Mainittakoon, että kundaliini meditaatio on yksi aktiivisen meditaation menetelmistä, jota tulemme käyttämään myös oman luovan prosessimme osana, onhan yhteisöteatteriryhmämme myös trendien aallon harjalla porskuttava draamallinen kasvuryhmä.)

Rakastuin esityksen nuoriin naisiin ja miehiin. Rakastuin Amanda Nymanin teatterikuolemaan ja koko kohtausten näyttämökuvaan. Rakastuin Samuel Karlssonin kohtaukseen autossa. Tuo kohtaus toi jopa häiritsevän miellelyhtymän Axel Smith kohuun ja itsen kuvaamisen tarpeeseen seksuaalisten halujen äärellä, vaikkei siitä ollutkaan kysymys. Rakastuin ja kosketuin Svenskanin konkarinäyttelijöiden itseironiasta, kyvystä nähdä ja tulla nähdyksi. Turhautuminen, suru, luopuminen. Nämä välittyivät aidosti kärjistettyjen ja ironistenkin kohtausten alta.

Ja mikä lopulta on tämän edustamamme, joistakin tulokulmista katsottuna, pömpöösini taidemuodon, esittävän taiteen, tulevaisuus? Entä teatterilaitosten? On kuin koko Eurooppa ja maailma, olisi törmännyt jättiläismäiseen pinnan alla onttona ja kumisevana odottaneeseen jäävuoreen, eikä paluuta enää ole.

Elämme kestävämmän järjestelmän kokoon puristetussa maassa. Elämme hetkessä, jossa on vaikea määrittää enää mitään. Mitä jää jäljelle? Give up. Ihan kuin itsekirjoitettu viesti myös ohjaajalle itselleen. On aika rauhoittua. Meidän kaikkien. Lopettaa omien tai muiden halujen perässä juokseminen ja tyydyttäminen. On aika hengittää ja olla. Näin.

Tässä oli oma eeppeksikin äitynyt, mutta hetkessä kirjoitettu, autenttinen ja rehellinen kokemukseni siitä, mitä eilinen Titanic -teoksenne minussa yhden yön nukuttuani herätti.

Käsissänne on timantti. Toivottavasti kohtaamme 15.4 ja dialogi taiteesta, sen mahdollisuuksista ja mahdottomuuksista voisi vielä jatkua.

My heart and our heart's will go on,

Maria Hyökyvaara ja Yhteisöteatteriryhmä Aikuiset naiset ja Petri